

Cap. 2, v.18-22

18. Ucenicii lui Ioan și fariseii posteau; și au venit și I-au zis: „De ce ucenicii lui Ioan și ucenicii fariseilor postesc, iar ucenicii tăi nu postesc?” 19 Și Iisus le-a zis: „Pot oare nuntașii să postească în timp ce mirele este cu ei? Atâta timp cât îl au pe mire cu ei, nu pot posti. 20 Dar vor veni zile când mirele se va lua de la ei, și atunci, în acele zile, vor posti. 21 Nimeni nu coase la haină veche petic dintr'un postav nou; altfel, peticul nou va trage din haina veche și se va face o ruptură mai rea. 22 De asemenea, nimeni nu pune vin nou în burdufuri vechi; altfel, vinul nou sparge burdufurile și vinul se varsă și burdufurile se strică; ci vinul nou trebuie pus în burdufuri noi“.

A treia polemică dintre Iisus și fariseii, descrisă de Evanghelistul Marcu în capitolul al doilea are ca temă **postul**. Pentru a înțelege de ce erau scandalizați fariseii, trebuie să pătrundem puțin în atmosfera epocii și să aflăm că orice everu pios din vremea Mântuitorului **postea de două ori pe săptămână: luni și joi**, abținându-se total, până la apusul soarelui. Se pare că masa festivă dată de Levi, masă la care participa și Mântuitorul, avea loc chiar într-o astfel de zi de post, încălcând „regula”.

Atât fariseii, cât și unii din discipolii lui Ioan Botezătorul **îl confruntă pe Iisus cu problema postului**: din moment ce evreeii credincioși postesc, de ce ucenicii Lui nu o fac? Cei dintâi erau așadar **inflexibili** în chestiunile religioase.

Trebuie explicat limpede faptul că Mântuitorul **NU respinge postul!** Unul din cele trei puncte esențiale ale modului creștin de a fi, așa cum este el prezentat în **Predica de pe Munte** (chintesența creștinismului, regăsită în Evanghelia după Matei – capitolele 5,6,7) este **postul**. Iisus nu este împotriva postului, ci împotriva inflexibilității, împotriva modului literal și sufocant de a interpreta Legea lui Dumnezeu.

Răspunsul pe care îl dă, concretizat într-o parabolă, împrumută imagini din ceremoniile nunții acelor vremuri, ceremonii și petreceri care durau mai multe zile, timp în care bucuria și exuberanța tuturor participanților erau **total incompatibile** cu tănguirea pentru păcate – atmosfera sufletească ce caracterizează zilele de post. Dacă acest lucru era valabil la o nuntă obișnuită, cu atât mai mult în legătura tainică dintre sufletul credincios și Mirele Ceresc – Hristos.

Dar... zilele în care „petrecerea și bucuria e gata” vor veni. Pentru creștini, **ziua când Mirele a fost luat de la ei este Ziua Răstignirii**. Textul e o aluzie limpede la patimile și moartea lui Iisus; pe acest text se întemeiază, în principal, Postul cel mare în Biserica ortodoxă, ca ținută de doliu pentru absența – de până la Înviere – a Mirelui. Dar textul dezvăluie și **un caracter mai puțin cunoscut al postului creștin: acela de a menține vie amintirea și speranța că vine ziua în care Mirele-Hristos va reveni întru slavă**.

Exemplul **cu petecul de stofă nouă care nu se potrivește unei haine vechi** (pentru că, materialul fiind nou, „va intra la apă” și va distruge de jur împrejur țesătura și așa uzată și al **burdufurilor de piele folosite ca recipiente pentru vin** (care, odată cu trecere timpului își pierd elasticitatea și riscă să cedeze) ilustrează **incompatibilitatea** dintre Legea cea nouă și modul legalist de abordare a religiei.

Împărăția lui Dumnezeu este ceva cu totul nou și diferit, iar dacă cineva dorește să guste din acest „vin nou” are nevoie de o **abordare nouă, de un mod nou de gândire**. Regulile și legile sterile **nu** mai sunt suficiente, nu mai sunt compatibile. E nevoie de flexibilitate, e nevoie de deschiderea și „lărgirea inimii” în apropierea de Dumnezeu.